

Димитър беше спасен!

Ала когато погледът на художника падна върху недовършената му картина, остра болка го прониза. Сякаш трябваше да остави сгъната рожба, която има нужда от него.

Портретите!

Търновци идваха да ги гледат и не можеха да се начудят. Също като живи гледаха от платното даскал Никола, жена му Анастасия, бай Ангел Попов, жена му Мария... Ето че се обаждаха вече Иван Чернев, Петър Пинев...

Портретите носеха слава, известност в широкия свят, даваха криле за високи постижения. Това беше истински голямо изкуство. Може би се беше родил един нов Каулбах, един нов Брюлов...

А трябваше да прави рисунки за старите военни облекла в отоманската империя.

Трябваше.

Защото двете братчета бяха израсли вече момци, смели и силни.

И трябваше да завършат започнатото.

Яков Данков се грижеше да настани сестрите им, на добри места. Павел и Хрисант се бяха поминанти. Илия беше осиновен от заможен свищовски благодетел.

Тежестта на бащиния завет падаше върху Димитър и Николай.

Бавно тече Дунавът, тих и светъл. Край брега се разхождат двама млади хора в светлосиви костюми и високи сиви цилиндри. Единият размахва тръстиково бастунче в ръка и неспирно говори, а другият го слуша, но мислите му са другаде. Немецът, с когото е учил някога в Мюнхен, оживено му разправя за плановите си. Николай му беше писал да дойде в Русчук, за да му помогне в работата, която нашата бързаше да бъде готова до края на годината.